୧୬-୩-୨୧ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓଁ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚନା କରାଯାଇଥିବା ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞର ତୁମକୁ ବହୁତ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ପଡିବ, ଏହା ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅବିନାଶୀ ଯଜ୍ଞ ଅଟେ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ରହିଛି ?

ଉ□ର:- ଯେଉଁମାନେ ଏହାର ବିଶେଷତାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି। ତୁମକୁ ଜଣାଅଛି ଯେ, ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞଦ୍ୱାରା ଆମେ କଉଡିରୁ ହୀରା ସମାନ ହେଉଛୁ। ଏଥିରେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ହେବ। ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ□ମାନ ସେଭଳି କୌଣସି ବେନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟ ନହେଉ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯଜ୍ଞରେ ବିଘ୍ନ ପଡିବ। ଯେତେବେଳେ ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ତୁମର ଏହିଭଳି ଧ୍ୟାନ ରହିବ ସେତେବେଳେ ହିଁ ତୁମେ ଯଜ୍ଞର ସମ୍ମାନ ରଖିପାରିବ।

ଗୀତ- ମାତା ଓ ମାତା...

ଓଁ ଶାନ୍ତି। ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ। ଯେଉଁମାନେ ଏହି କବିତା ସବୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ' ବିଚରା ମାତାମାନଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି। କେବଳ ନାମ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଜଗତ୍ଅମ୍ବା। କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ ଥିଲେ, କ'ଣ କରି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏକଥା କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି। ଯଦି ଜଗତ୍ଅମ୍ବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗତମାତାଙ୍କର ଗାୟନ ଅଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଜଗତ ପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଥିବ। ଯଦି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ମଧ୍ୟ ଥିବେ। ଯେଉଁମାନେ ଜଗତ୍ଅମ୍ବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, କେବଳ ତାଙ୍କର ମୂ□କୁ ପୂଜା ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି। ଦେବୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଭିକ ମାଗୁଛନ୍ତି। ତେବେ ଏହା ହେଉଛି ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ। ଏହାର ରଚୟିତା ହେଲେ ସ୍ୱୟଂ ମାତପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଓ ଶିବବାବା, ତତ୍ତ୍ୱମ୍, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞର ରଚୟିତା ଅଟ। ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଯଜ୍ଞର ବହୁତ ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ହେବ। ତୁମର ଏହି ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ବହୁତ ଆଦର ରହିବା ଦରକାର। ଏହି ଆବୁ ହେଲା ତୁମର ମୁଖ୍ୟାଳୟ। ଏହାର ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଶାଖାମାନ ରହିଛି। ମମ୍ମା ବାବା ଓ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଯଜ୍ଞଦ୍ୱାରା ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛ। ତେବେ ଏହିଭଳି ଯଜ୍ଞର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିବା ସହିତ ଏହାର କେତେ ଆଦର ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର। ଏହି ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଦରକାର। ଏହା ଆମର ମମ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ। ମମ୍ମା ବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଯଜ୍ଞ। ଏହି ଯଜ୍ଞର ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ଏଠାକୁ ସମସ୍ତେ ଆସି ନିଜର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପ□ ନେଇପାରିବେ। କେହି ଯଦି ନିଜେ ନେଇପାରୁନାହାନ୍ତି, ନିଜକୁ ସମୟ ନାହିଁ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ଦରକାର। ଏହାର ନାମ ହେଉଛି ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ଯେଉଁଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ମିଳିଥାଏ। ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ପଡିବ। ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାବାଙ୍କର ହେବାକୁ ପଡିବ। ଏହି ଯଜ୍ଞ କୌଣସି ଘର ନୁହେଁ, ଏହା ତ' ସାରା ବିଶ୍ୱର କଥା। ଯେଉଁ ଯଜ୍ଞରେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ। ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଦେଖିବ ଏହି ଯଜ୍ଞର କେତେ ଆଦର ସମ୍ମାନ ହେବ। ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ପିଲାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ସେତିକି ସମ୍ମାନ ନାହିଁ, ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଯଜ୍ଞ ବତ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଜ୍ଞରେ ରହୁଥିବା ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି। ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୋଇଚାଲିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ଯଜ୍ଞର କେତେ ସମ୍ମାନ ରଖିବା ଦରକାର। କିନ୍ତୁ ବହୁତ ପିଲା ଏଭଳି ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ଆଦର ହିଁ ନାହିଁ। ଏହା କେତେ ବଡ ଯଜ୍ଞ ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ କଉଡିରୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାହା ବି ହେଉ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଚାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ନୂଆ ସେ□ର ଖୋଲ। ଯଦି ଜଣେ ବି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହୋଇଗଲା ତେବେ ଅହୋ ସୌଭାଗ୍ୟ। ଦୁନିଆରେ ଏତେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମନ୍ଦିର ସବୁ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେଉନାହାନ୍ତି। ଏଠାରେ ତ' କେବଳ ୩ ପାଦ ଭୂମି ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦି କେହି ଆସନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ଏକଦମ୍ ସୁଧୁରିଯିବ। ତେଣୁ ଏହି ଯଜ୍ଞର କେତେ ସମ୍ମାନ ରଖିବା ଦରକାର। ବାବାଙ୍କୁ ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଚିଠି ଲେଖୁଛନ୍ତି ବାବା ମୁଁ ନିଜ ଘରେ ପାଠଶାଳା ଖୋଲିବି। ଆଚ୍ଛା ବଚ୍ଚେ, ଖୁସିରେ ଯଜ୍ଞଭୂମି ଅର୍ଥାତ୍ ପାଠଶାଳା କର। କାହାର ନା କାହାର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯିବ। ଏହି ଯଜ୍ଞର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି। ଏହା ଯଜ୍ଞଭୂମି ଅଟେ ଯେଉଁଠାରେ କନ୍ୟାମାନେ ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କରିଚାଲିଛନ୍ତି। ଏହିଭଳି ଯଜ୍ଞର ବହୁତ ସମ୍ମାନ ହେବା ଉଚିତ୍। କିନ୍ତୁ ଏ ବିଷୟରେ ପୁରା ଜ୍ଞାନ ନଥିବା

କାରଣରୁ ସେତିକି ସମ୍ମାନ ନାହିଁ । ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଯଜ୍ଞରେ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ଅଟେ । ତେବେ ମାତା-ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଏବଂ ଶିବବାବା ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତ' କିଛି ବି ମିଳୁନାହିଁ । ଅବିନାଶୀ ପିତା ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସବୁକିଛି ମିଳୁଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ମମ୍ମା ବାବାଙ୍କର ଶରୀର ଅଛି । ନିରାକାରଙ୍କର ତ' ଶରୀର ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚେଲା ହୁଅନାହିଁ । କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ରାମ, କୃଷ୍ଣ, ବ୍ରହ୍ମା ଆଦି ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି କିଛି ନୁହେଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' କେହି ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେପକାନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଗଲା ପରେ ଆଉ ମନେପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନଥାଏ । ଆମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ ତେଣୁ ଆମକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦରକାର ପଡୁଛି । ସବୁ ମହିମା ତ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ଶିବବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବା କାରଣରୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାନ ମିଳୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦେହଧାରୀଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର (ବାବାଙ୍କର) ପରିଚୟ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ସ୍ମରଣ ତାଙ୍କୁ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଦେହଧାରୀ, ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଏଭଳି ନିର୍ବୋଧ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି କହିଥା'ନ୍ତି ଆମେ ତ' ସିଧାସଳଖ ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରେରଣାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଇପାରିବୁ । ଯଦି ଏଭଳି ହୋଇପାରୁଥା'ନ୍ତା ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ରଥରେ ଆସିବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ? ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ସାକାର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆମର କ'ଣ କାମ ? ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ମନ୍‌ମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ସବୁ କଥା ବାବା ୟା'ଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତ' କହୁଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ଉଭୟଙ୍କୁ ଯଥାକ୍ରମେ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ଦେବେ ଯେଉଁମାନେ ଯଥାକ୍ରମେ ରାଜ ଗଦ୍ଦିରେ ବସିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥିବେ । ମମ୍ମା ବାବା ପ୍ରଥମେ ରାଜଗଦ୍ଦି ଉପରେ ବସିବେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ରଚନା କରିବାକୁ ହେବ । ପଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯେମିତି କେହି ନୂଆ ଲୋକ ଏରୋପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଚଢ଼ିଲେ ଭୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଆଉ କେହି ତ' ଦେଖ ଚନ୍ଦ୍ର ପୃଷ୍ଠକୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ ଅଭ୍ୟାସର କଥା ନା । କିନ୍ତୁ ସେସବୁଥିରେ ଲାଭ କିଛି ବି ହେବ ନାହିଁ, ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଚନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ରାଜଧାନୀ ତିଆରି କରିବୁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କିଛି ବି ହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଅଧଃପତନ ହେବାର ଅଛି ନା । ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନକୁ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି ।

ଆଜି ଦେଖ ଭାରତ କେତେ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ତ' ପ୍ରକୃତ କଥା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ନିଜେ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏସବୁ ସିଢ଼ି ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଇବା ଦରକାର । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ହୀରାର ମହଲ ଚମକୁଥିବ, ଏଠାରେ ପୁଣି କଉଡି ସଦୃଶ ଦେଖାଇବା ଦରକାର । ପୂର୍ବକାଳରେ କଉଡିର କାରବାର ହେଉଥିଲା । ଗୁରୁଦ୍ୱାର ଅର୍ଥାତ୍ ଶିଖ୍‌ମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମାନଙ୍କରେ କଉଡି ଦାନରେ ଦେଉଥିଲେ । ଏବେ ତ କେହି ପଇସା ମଧ୍ୟ ଦେଉନଥିବେ । ସିଢ଼ି ତ' ବହୁତ ଭଲ ଚିତ୍ର, ଏଥିରେ ବହୁତ କିଛି ଲେଖିପାରିବ । ମମ୍ମା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥିବ ଏବଂ ଉପରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥିବ । ନୂଆ ନୂଆ ଚିତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଚାଲିବ । ଯାହାଦ୍ୱାରା ବୁଝାଇବା ସହଜ ହେବ । ଭାରତର ପତନ କିପରି ହେଉଛି ଏବଂ ଉତ୍ଥାନ କିପରି ହେଉଛି । ଆମେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଛୁ, ଏକଥା ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ କଥା । ଯଦି କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ତେବେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ୟାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିବା ଦରକାର । ଯଜ୍ଞର ଗୋଟିଏ ପଇସା ମଧ୍ୟ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଉଠାଇବା ବା ମାତ୍-ପିତାଙ୍କର ଅନୁମତି ବିନା କାହାକୁ ଦେବା ମଧ୍ୟ ମହାନ୍ ପାପ । ତୁମେମାନେ ତ' ମୋର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ କୌଣସି ବି ବସ୍ତୁ ମିଳିପାରିବ । ଅଧିକ ନେଇ ପାଖରେ ରଖିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଭାବୁଛନ୍ତି କିଏ ଜାଣେ କେତେବେଳେ ମିଳିବ କି ନାହିଁ, ତେଣୁ ଅନେକ ଜିନିଷ ଲୁଚାଇ ରଖିଥା'ନ୍ତି, ତେବେ ମନକୁ ଘାରିଥାଏ କାହିଁକିନା ବେନିୟମ କାମ କରିଲେ ନା । ତୁମକୁ ତ' ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ ଜିନିଷ ମିଳିପାରିବ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ଶେଷ ସମୟରେ ଅଚାନକ କେହି ବି ଶରୀର ଛାଡିଦେଇପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ଶେଷ ସମୟରେ ଯେଉଁ ସବୁ ପାପ କର୍ମ କରିଥିବ ସେହି କର୍ମ ସବୁ ମନେପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସବୁବେଳେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭିତରେ କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ହୃଦୟ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଥିଲେ ଶେଷ ସମୟରେ କୌଣସି କଥା ମନକୁ ଖାଇବ ନାହିଁ । ଯଜ୍ଞରୁ ତ' ସବୁକିଛି ମିଳୁଛି । ଏମିତି ଅନେକ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ପଇସା ଅଛି । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ଯେତେବେଳେ ଦରକାର ପଡିବ ସେତେବେଳେ ମାଗିନେବୁ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା କେବେ ବି

ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ମୋତେ କହିବେ । ଯଦିଓ ପବିତ୍ର ରହୁନାହାନ୍ତି, ଖାଦ୍ୟପେୟର ବାରଣ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ଏହିଭଳି କଥା ଦେଉଛନ୍ତି - ବାବା ଆମ ପାଖରେ ବହୁତ ପଇସା ଅଛି, ଏମିତି ରହି-ରହି ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ମଝିରେ ପୁଣି କେହି ଖାଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ଦରକାର ମାଗିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବି କ'ଣ କରିବି । ଘର ତିଆରି କରିବାର ହେଲେ ଆପେ ଆପେ ସବୁକିଛି ଆସିଯାଉଛି । ତେବେ ବହୁତ ପିଲା ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜ ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି କମ୍ ପଦ ନାହିଁ । ରାଜାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ କେତେକ ସାହୁକାର ଅଧିକ ଧନବାନ୍ ଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଭିତରେ ସେଭଳି କୌଣସି ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ ବାବା ଆପଣ ଯାହା ଖୁଆଇବେ... । ପୁଣି ବି ଯଦି ସେଥିରେ ନଚାଲିବ ତେବେ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯିବ । ବାବା ତ ସଦ୍‌ଗତି ଦେବାପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଯଦି ଉଚ୍ଚପଦ ନପାଇବ ତେବେ ଦୁର୍ଗତି କୁହାଯିବ ନା । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାହୁକାର ଥା'ନ୍ତି, କାହାର କମ୍ ପଦ ତ କାହାର ଉଚ୍ଚପଦ ରହିବ ନା । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମନମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ହିଁ ଧୋକା ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ଅଟେ । ଏହାର ନାମ ହେଉଛି ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ଶିବବାବା ନିଜେ ଆସି ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କାହାର ତ' ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ, ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଖରୁ ଭଲ ଭଲ ପଏ□୍ ବାହାରୁନାହିଁ । ଯଦି କାହାକୁ ବୁଝାଉନାହାନ୍ତି ତେବେ କୁହାଯିବ ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବାରେ ଏବେ ଡେରି ଅଛି । ଯେଉଁ କାରଣରୁ ବୁଝାଇବା ସମୟରେ ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ପଏ□୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ - ଏହା ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଅବନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ଅଟେ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ବୋର୍ଡ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିପାରିବ । ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସବୁକିଛି ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ଯାହା ପାଇଁ ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ଯଦି ବିନାଶ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ସ୍ୱରାଜ୍ୟପଦ ନେବାପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଆସି ନିଅ । ବୋର୍ଡ ଉପରେ ତ' ବହୁତ କିଛି ଲେଖିପାରିବ । ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଲେଖିଦିଅ । ତଳେ ଲେଖିଦେବା ଦରକାର, ଏଠାରେ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯାହାଦ୍ୱାରା କେହି ବି ପଢ଼ିବା ମାତ୍ରେ ବୁଝିପାରିବ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି ବୋର୍ଡ ତିଆରି କର । ଏହି ଶବ୍ଦ ସବୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଲେଖ । ସମୟ ଆସିବ ଏହି ଯଜ୍ଞର ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର ହେବ । ବିଘ୍ନ ତ' ବହୁତ ଆସିବ । କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟର ନଉକା ହଲିବ ଝୁଲିବ କିନ୍ତୁ ବୁଡିବ ନାହିଁ । କ୍ଷୀରସାଗର ଆଡକୁ ଯିବାର ଅଛି ତେଣୁ ବିଷୟ ସାଗର ସହିତ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନାହାନ୍ତି ତାଙ୍କ ପଛରେ ପଡି ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ତ' ବହୁତ ବହୁତ ସହଜ ।

ତୁମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲ । ଏବେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କେବଳ ଏତିକି କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ଆତ୍ମାର ଖାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ବାହାରିଯିବ । ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ପାପ ଭସ୍ମ କରିବାର ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ଉପାୟ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଯୋଗରେ ରହୁନାହାନ୍ତି । କାରଣ ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦୂର ହେବ ସେତେବେଳେ ଯୋଗରେ ରହିପାରିବ, ତେବେ ଯାଇ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ଶେଷ ସମୟରେ କୌଣସି ଜିନିଷ ମନେପଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କେହି କେହି ପିଲାଙ୍କର କୌଣସି କୌଣସି ଜିନିଷରେ ଏତେ ମୋହ ଲାଗିଯାଉଛି ଯେ ସେକଥା ନକହିଲେ ଭଲ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ କେବେ ବି ସ୍ମରଣ ହିଁ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତ' ବିଶେଷ ଭାବେ ମନେପକାଇବା ଉଚିତ୍ । କୁହାଯାଏ ହାତ କାରଡେ ଦିଲ ୟାରଡେ...ଅର୍ଥାତ୍ ହାତେ କାମ, ହୃଦେ ରାମ । ଏହିଭଳି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ତ କେହି କେହି ବଡ କଷ୍ଟରେ ରହିପାରୁଥିବେ । ଚାଲିଚଳଣରୁ ହିଁ ଜଣାପଡିଯାଏ ଯେ, ଏହାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ଆଦର ନାହିଁ । ତେବେ ଏହି ଯଜ୍ଞର ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଯଜ୍ଞର ଧ୍ୟାନ ରଖିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିଲେ । ସବୁ କଥାରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଗରିବମାନଙ୍କର ପାଇ ପାଇ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପଇସା ଏହି ଯଜ୍ଞକୁ ଆସୁଛି ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ପଦମପତି ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ମାତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ବି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯଦି ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା, ଦୁଇ ଟଙ୍କା ବା ଆଠଅଣା ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞରେ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ପଦମପତି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ବଡ ଭାବନାପୂର୍ବକ ଖୁସି ଖୁସିରେ ଦେଇଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ' ଗରିବର ବନ୍ଧୁ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛି । କେହି ତ' ଆଠଅଣା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଘର କାମରେ ଗୋଟିଏ ଇଟା ଲଗାଇଦିଅ । କେବେକେବେ ଦୁଇମୁଠା ଚାଉଳ କିମ୍ବା ଗହମ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ନେଇଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ତ' ବହୁତ ଜମା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଶସ୍ୟ କଣିକା ମଧ୍ୟ ସୁନା ମୋହର ସହିତ ସମାନ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ତୁମେ ଗରିବମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ଦାନ କରିବ । ଗରିବମାନଙ୍କୁ

ତ' ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ବି ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଗରିବ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ସମସ୍ତେ ଆସି ଏଠାରେ ବସିଯିବେ ତେବେ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ କରିଦେବେ । ଏମିତି ତ' ବହୁତ କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ଯଜ୍ଞରେ ସମର୍ପଣ ହେବୁ । କିନ୍ତୁ ଦେଖି ଚାହିଁ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏମିତି ନହେଉ ଯଜ୍ଞରେ ଆସି ବିଶୃଙ୍ଖଳା ସୃଷ୍ଟି କରିଦେବେ । ଯଜ୍ଞରେ ତ' ବହୁତ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯଜ୍ଞରୁ ଆମେ ନିଜର ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରୁଛୁ ତାହା ପ୍ରତି ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିବା ଉଚିତ । ଯଜ୍ଞର ପଇସା କାହାକୁ ଦେଇଦେବା ବହୁତ ବଡ ପାପ । ଏହି ପଇସା କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯେଉଁମାନେ ଯଜ୍ଞରେ ରହି କଉଡିରୁ ହୀରାଭଳି ହେଉଛନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ବାକି ଗରିବମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେବାର ପୁଣ୍ୟ ତ' ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର କରିଆସିଛ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗାଁ ମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି କର । ଯଦି ଜଣେ ମଧ୍ୟ ଗରୀବ ବୁଝିଯିବ ତେବେ ବହୁତ ଭଲ, ଏଥିରେ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ତ' ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହି ରାଜ୍ୟପଦ ପାଇଥିଲେ, କ'ଣ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ ! କିଛି ବି ନୁହେଁ । ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ପାଇବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ତ' କିଛି ବି କରିନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିବା ଗୋଳାବାରୁଦ ପାଇଁ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବିନା କଉଡି ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନିଅ । ଅଲଫ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ତେବେ ବେ' ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦଶାହୀ ରୂପୀ ସମ୍ପ□ ତୁମର ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ସଚ୍ଚା ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ସାହେବ ବାବାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କର । ତେବେ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ମିଛ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଯୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ତ' ତୁମର ସନ୍ତାନ କିନ୍ତୁ ଯୋଗ କରିବାରେ ବହୁତ ମେହେନତ ରହିଛି । ଯଦି କୌଣସି ବିକର୍ମ କରିଲ ତେବେ ବହୁତ ଅଡୁଆରେ ପଡିଯିବ । ବୁଦ୍ଧି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ' ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଚାଲିଛନ୍ତି । କେତେକ ପିଲା ନିଜକୁ ମିଆଁ ମିଠୁ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ବହୁତ ଜ୍ଞାନୀ ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଆମମାନଙ୍କୁ ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞର ବହୁତ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯଜ୍ଞର ବାତାବରଣକୁ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅତି ଆଦରର ସହିତ ଏହାର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜ ପାଖରେ କିଛି ବି ଲୁଚାଇ ରଖିବାର ନାହିଁ କାରଣ ହୃଦୟ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଥିଲେ ସବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୁରଣ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଯଜ୍ଞର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କଉଡି (ପଇସା) ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ କଉଡି ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବାରେ ସହଯୋଗ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କାରଣକୁ ନିବାରଣରେ ପରିବ□ନ କରି ସର୍ବଦା ଆଗକୁ - ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିଥିବା ସମର୍ଥୀ ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଯେତେ ଯେତେ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଅଧିକ ପରୀକ୍ଷା ନେବା ପାଇଁ ଆସିବ କାହିଁକି ନା ଏହି ପରୀକ୍ଷାଗୁଡିକ ହିଁ ଆଗକୁ ବଢାଇବାର ଆଧାର ଅଟେ, ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ନିବାରଣ କରିବା ପରିବ□ ଯଦି କାରଣକୁ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିବ ତେବେ ଏଥିରେ ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତି ବ୍ୟର୍ଥରେ ଚାଲିଯିବ । ତେଣୁ କାରଣକୁ ଚିନ୍ତା କରିବା ପରିବ□ ନିବାରଣର ରାସ୍ତା ବାହାର କର ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ମଜ୍ଜି ଯାଅ ତେବେ ସମର୍ଥୀ ସ୍ୱରୂପ ହେବା ସହିତ ନିର୍ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମହାଦାନୀ ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି, ବୃ□ ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଇ ପାରୁଥିବେ ।